

ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Πῶς διαρρέουσιν αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔτη παρέρχονται!

Ὅσakis ἄλλοτε, μικρὰ παιδιὰ, ἡτενίζομεν πρὸς τὴν σήμερον θετικὴν ἡλικίαν μας, τὴν ἐφανατίζομεθα ὅλως ἄλλοιαν, ἐπ' αὐτῆς στηρίζοντες πάντα τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους. Καὶ ἐδίδεπομεν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους, ἰσχυροὺς, τὰ πάντα δυναμένους, τὰ πάντα τολμώντας, μυρία δὲ χρυσαὶ ἐλπίδες ἐπετερύγιζον περὶ τῆς ἀπομεμαρυσμένης ταύτης ἐποχῆς. Καὶ ὅμως, ἐπλησιάσαμεν, ἐφθάσαμεν καὶ παρερχόμεθα πεζότατα, χωρὶς οὐδένα τῶν φανταστικῶν ὀνείρων μας νὰ ἴδωμεν ἐκπληρούμενον· οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φαντασίας ἀπεβάλομεν αὐτοὺς πλέον. Καὶ βαδίζομεν ἤδη ταχὺ πρὸς τὸ τέρμα, πεπειραμένοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ μέλλον, ἀρκούμενοι νὰ στρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ πόθου, καὶ ἐνδιατρίβωμεν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἡδέος παρελθόντος, ἀναπολύντες τὰς φαιδράς πλάνκας τῆς ἀμερίμνου ἡλικίας ἐκείνης, ἣν ἀπαξ μόνον ἐπὶ ζωῆς μας διερχόμεθα.

Πόσον δὲ αἱ ἀναμνήσεις αὗται ὑπάρχουσι τερπνότεραι, ὅταν ἀνευρίσκωμεν ἑαυτοὺς μακρὰν τῶν ὀχληρῶν θορύβων τῶν πόλεων, ἐν τῇ μελωδικῇ γαλήνῃ τῶν ἐξοχῶν, ὅπου δροσώδεις ζέφυροι σείοντες τὴν θάλλουσαν χλόην, χαριεντίζονται εὐτραπέλως περὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ βαθύσκια δένδρα· ἐνθα ὁ θυμὸς τοῦ τέττιγος συριγμός, καὶ ὁ μελαγχολικὸς ἦχος τοῦ αὐλοῦ τοῦ ρεμβάζοντος ποιμένος, βαυκαλίζουσι τὴν φύσιν καὶ θαυπεύουσι τὴν ἐκστατικὴν φαντασίαν, ἀντηχοῦντες καθ' ἅπασαν τὴν μεγάλην πεδιάδα, ἥτις ὑπὸ ἀπέραντον γλαυκὸν οὐρανὸν ἐκτείνεται ὁμαλὴ καὶ ἀτελεύτητος, ἔχουσα ἐνθεν μὲν τὸ χλωρὸν δάσος τῆς, μέσῳ τοῦ ὁποίου ὡς ὄφιν ἐπάργυρος ἔρπει ὁ εὐρύς ποταμός· Ἴρις, ἐξ ἄλλου δὲ κυανίζουσαν τὴν μικρὰν λίμνην τῆς, ἐντὸς τῶν νοσηρῶν τῆς ὁποίας ἀτμῶν ἀπωλέσθη ὁ πρῶτος μας παιδικὸς πόθος.

Ἡ ἐν λόγῳ πεδιάς κατὰ Στράβωνα Δακζιμωνίτις καλουμένη, ἀπέχει τεσσαρὰς ὥρας ἀπὸ τῆς Εὐδοκίουπολεως (Τοκάτι)· εἶνε δὲ λίαν εὐφορος καὶ ἐκτεταμένη, ὁδωκαῶρον μετροῦσα μῆκος, καὶ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κάζ-οβᾶ, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῆς εὐδοκιμούντων χηνῶν.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῆς πεδιάδος, παρὰ τὴν κωμόπολιν Παζᾶρ, ὑπάρχει τερπνοτάτη ἐξοχὴ, ἥς οἱ ἐπὶ λόφῳ ἐκτεταμένοι οἰκίσκοι πολιορκοῦται πανταχόθεν ὑπὸ ἀναρριχωμένων ἀμπέλων.

Περὶ τὸ φθινόπωρον, τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου τρυγητοῦ μόνον, ἐπεσκεπτόμεθα τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην, χάριν τῶν ἐξαίρετου ποιότητος σταφυλῶν τῆς καὶ κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν μας, τὸ μᾶλλον γοητεῦον τὴν παιδικὴν φαντασίαν μας ἦτο, ἡ ἐξ ἀπαστάσεως ὅσο ὥρῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν λόφων φαινομένη κατακύανος λίμνη, ἥτις στίλβουσα ὑπὸ τὸν ἥλιον πα-

ρενέφαινε ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ παρίστα θέαμα μοναδικὸν εἰς τὰς μεσογείους ἐκείνας χώρας. Ὅσakis δὲ συνέτυχε ἐγγύθεν νὰ θαυμάσωμεν αὐτήν, τὸ ἀνταρτίμνητον σμήνος τῶν λουμένων ἐν τῇς ὕδασι τῆς χηνῶν περυσιάζεν εἰς τοὺς παιδικούς ὀφθαλμούς μας, τὴν θαλπτικωτέραν τῶν διασκεδάσεων. Κατὰ τινὰ τῶν ἐκείσε μεταβάσεων μας, εὐρισκόμενοι εἰς τὴν περίδον ἐκείνην τῆς ἡλικίας καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀρχεται τις ὀνειροπολῶν τὰ πέραν τοῦ συνήθους κύκλου τοῦ κείμενου, ἐφανατίσθημεν νὰ παρακινήσωμεν τοὺς γονεῖς ἡμῶν, ὅπως ἐγκαταλείψαντες τὴν ἐπὶ τῶν λόφων οἰκίαν μας, μεταβῶμεν καὶ ἀνεγείρωμεν ἐτέραν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἵνα δυνάμεθα οὕτω ν' ἀπολαύωμεν διαρκῶς τῆς προσφιλοῦς θεᾶς τῆς. Ἄλλοι μεγάλοι! ποία ἀκατανόητος κακία τοὺς ὠθεῖ πάντοτε νὰ ἐναντιῶνται ἄνευ λόγου εἰς τὰς ὁρθὰς καὶ ἐπωφελεῖς σκέψεις τῶν παιδιῶν, καὶ νὰ ἀπορρίπτωσι κατηγορηματικῶς πᾶν ὅτι ἐκεῖνα εὐρίσκουσιν εὐάρεστον; προσεπάθησαν νὰ μᾶς πείσωσι περὶ τοῦ ἀδυνάτου, προβάλλοντες τὸ χαμηλὸν καὶ νοσῶδες τῆς θέσεως. Αἱ κεφαλαὶ μας ὅμως δὲν ἦσαν τότε εἰς κατὰστασιν νὰ κατανοήσωσι τὰ τοιαῦτα· ἐμμεῖνάντες ὅθεν ἀκλόνητοι, ἠναγκάσαμεν αὐτοὺς νὰ φανῶσι παρὰδεχόμενοι, καὶ ἀναβάλλωσι τὴν ἐπέτελεσιν· μὲ διαφόρους προφάσεις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἕως οὗ μικρὸν κατὰ μικρὸν βαρυνθέντες παραιτηθῶμεν ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ἀναθέσωμεν, καὶ τοῦτο τὸ γλυκὺ ὄνειρον εἰς τὸ παντοδύναμον «ὅταν μεγαλώσω.» Παρ' ὀλίγον δὲ καταρθούτο τοῦτο, διότι ἐγνωρίζομεν, ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ψεύματα πολλὰ λέγουσι πρὸς τοὺς μικροὺς, ἐὰν ἀπροσδόκητος τις περίστασις δὲν ἐπῆρχετο ὅπως δώσῃ πτέρυγας εἰς τὴν ἐκλείπουσαν ἐλπίδα μας.

Πρῶτα τινὰ εἶδομεν τὴν πεδιάδα κεκαλυμμένην ὑπὸ ξανθῶν λευκῶν πυραμίδων δίκην ἀμανιτῶν, ὡς διὰ μαγείας ἀναφυνέντων εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτός· ὁ θαυμασμὸς καὶ αἱ χαρμόσυνοι ἐπιφωνήσεις ἡμῶν ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν γονέων μας, οἵτινες ἔλυσαν τὸ μαγικὸν πρόβλημα, πληροφορησάντες ἡμᾶς, ὅτι ἦσαν αἱ σκηναὶ τῶν Κούρδων, καὶ πρὸς μεγάλην μας εὐχαρίστησιν διευθύναντες πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸν πρῶτον μας περίπατον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ζητήσῃ ὁ πατήρ πληροφορίας περὶ τινος Κούρδου πρὸ ἐτῶν ὀφείλοντος αὐτῷ χρήματα, περὶ τῆς ἀπολαβῆς τῶν ὁποίων, εἶχε μὲν πρὸ πολλοῦ ἀποβάλλει πᾶσαν ἐλπίδα, ἀλλ' ὑπέεικε, φαίνεται, εἰς εἶδος τι ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, διαρκῶς ὑφισταμένου μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου.

Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν, διεκρίνομεν ἀνθρώπους, καὶ εἶτα καμήλους καθημένους παρὰ τὰς σκηνὰς καὶ ἀναμασσώσας.

Παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκάθητο νεᾶνις ὑφαίνουσα σάκκον τρίχινον ἐπὶ χονδροειδοῦς πλακίστου τεταμένον, καὶ πλησίον αὐτῆς γονυπετῆς νεαρὰ κάμηλος, ἐχαριεντίζετο, κραυγάζουσα παρὰ τὸ οὐς αὐτῆς, καὶ ψαύουσα διὰ τῶν χειλῶν τὴν παρειάν τῆς. Ἡ ἀστείαι αὕτη οἰκειότητος προϋξήνησαν ἡμῖν μεγάλην φαιδρότητα, ὅπερ παρατηρήσαμεν ἡ ἐργαζομένη κόρη προσεμειδίασε, καὶ ἀφείσκει τὸ ἐργόχειρόν τῆς ἐνηγαλίσθη

μετὰ στοργῆς τὸν μακρὸν τράχηλον τῆς τρυφερᾶς φίλης τῆς.

Ἐν τῇ μεταξύ μᾶς περιεκύκλωσαν γυναῖκες τινες φέρουσαι τὰ ἡμίγυμνα καὶ ρυπαρὰ τέκνα των, καὶ ἀποτεϊνόμεναι τουρκιστὶ πρὸς ἡμᾶς, ἔστρεψαν ἀποτόμως τὰ νῶτα, μὴ προτιθέμεναι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς των ταύτης νὰ μᾶς περιφρονήσωσιν, ἀλλ' ἀπλῶς τηροῦσαι κατ' ἴδιον τρόπον τὸ παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς θρησκευτικὸν ἔθος τοῦ ναμερχάμ.

Εἶχομεν ἄνδρας εἰς τὴν συνοδείαν μας, αἱ δὲ Κούρδισσαι, ἀντὶ νὰ καλύπτωσι τὰς μορφὰς των, εὐρίσκουσι προχειρότερον νὰ στρέψωσιν ἀλλαχόσε τὰ πρόσωπα εἰς τὴν παρουσίαν ἁνδρός.

Ἐζήτουν δὲ ἱατρικὰς καὶ μαγικὰς συμβουλὰς διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν τέκνων των, κατὰ τὴν συνήθειαν ὅλων τῶν τούρκων χωρικῶν, οἵτινες ἐκλαμβάνουσι πάντα ξένον διαφόρου ἑαυτῶν ἐξωτερικοῦ, ὡς ὃν τι ὑπεράνθρωπον καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν δύναμιν του, ὑποθέτοντες, ὡς ἐκ κακεντρεχίας προερχομένην, οἶαν δήποτε ἄρνησιν.

Ὁ πατήρ, εἰθισμένος εἰς τὰς τοιούτου εἶδους ἀγχαρείας, καὶ μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὰς φιλοστόργους ἐκείνας μητέρας, ἔδωκεν αὐταῖς διαφόρους συμβουλὰς πρὸς καθαριότητα, καὶ ἔδесе κατ' ἀπαίτησιν των ἐρυθρὸν νῆμα περὶ τοὺς βραχίονας τῶν παιδίων, ὅπως δεσμεύσῃ δὴθεν τὴν ἀσθενείαν. Εἶτα ἠρώτησεν αὐτὰς περὶ τοῦ Κούρδου Ράσκο.

— Εἶνε ἔδῳ καὶ αὐτός; ἀσθενεῖ ὀλίγον; ἰδοὺ καὶ ἡ κόρη του; εἶπε τις ἐξ αὐτῶν, δεῖξασα τὴν νεανίδα τῆς φιλοπαίγμονος καμήλου· ἐλάλησε δὲ πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν τραχείαν γλῶσσαν των, καὶ ἡ κόρη ἔδραμε πρὸς τινὰ σκηνὴν, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τῆς βεβαίως.

Ὅντως, μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς ὁ Ράσκο, ὥχρος καὶ ἰσχνὸς Κούρδος, καὶ ἀναγνωρίσας τὸν πατέρα, ἔσπευσε μετὰ πλείστης ὀσῆς φιλοφροσύνης νὰ μᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὴν σκηνὴν του, ἐνθα παρέθηκεν ἡμῖν γάλα καὶ νωπὸν βούτυρον, δι' ὧν ὁ Κούρδος προσφέρει τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν του, καὶ παρουσίασε τὴν σύζυγόν του Χαβᾶ καὶ τὰς πέντε θυγατέρας του, ὧν ἡ πρεσβυτέρα ἦτο ἡ δεκαπενταετής Κουννή, ἡ κόρη ἣν ἤδη ἐγνωρίσαμεν.

Μεταξὺ διαφόρων ὁμιλιῶν, ὁ ἀδρόφρων Ράσκο ἔκαμεν αὐτοπροκαίρετως μνεῖαν καὶ τῆς ὀφειλῆς του, δηλώσας, ὅτι ἤγγικεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν θὰ ἐπλήρυνε πλέον τὸ χρέος του, διότι αἱ θυγατέρες του ἡλικιούντο καὶ ἐμελλον ὅσον οὕτω νὰ πωληθῶσιν εἰς τοὺς νυμφίους των, ἀποφέρουσαι πρὸς τὸν πατέρα των οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀποζημίωσιν. Πρὸς τὸ παρὸν, τὴν Κουννὴν ἐζήτουν εἰς γάμον δύο, προσφέροντες τὸ αὐτὸ τίμημα. Ὁ μὲν εἰς πλουσιώτατος κτηματίας, οὗτινος μόναι αἱ κάμηλοι ὑπερέβαινον τὸν ἀριθμὸν τῶν διακοσίων, καὶ τῶν ὑπῶν μισθωτῶς ὁδηγὸς διετέλει ὁ ἴδιος Ράσκο, προσέφερε μίαν κάμηλον καὶ τινὰ πρόβατα· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν αὐτὸς καὶ ἄλλην σύζυγον ἀσθενῆ, δι' ἣν, ὑπεραγαπωμένην, ὡς νοσοκόμον καὶ τρόπον τινὰ δούλην ἐλάμβανε τὴν Κουννὴν, θὰ προετιμᾶτο ὁ ἕτερος, Ἰμπήσχ, καλούμενος, ὅστις ἦν ἐλεύθερος, ἄλλως δὲ καὶ ἱκανῶς εὐκατάστατος, ἔχων

δώδεκα καμήλους ἐν ἐνεργείᾳ· προσέφερε δὲ καὶ οὗτος δύο βουβάλους.

Εἰς τὰς παχυλὰς ταύτας ὑποσχέσεις τοῦ Κούρδου, ὁ πολὺπειρος πατήρ δυσπίστως ἐμειδίασε, καὶ στραφεὶς πρὸς ἡμᾶς:

— Ἰδοὺ, εἶπεν, ἄμα νυμφευθῇ ἡ Κουννή καὶ μᾶς πληρώσῃ ὁ πατήρ τῆς τὸ χρέος, θὰ κτίσωμεν διὰ τῶν χρημάτων ἐκείνων τὴν ἑπαυλιν παρὰ τὴν λίμνην.

Ἡ εἰρωνικὴ αὕτη ὑπόσχεσις, ἱκανὴ πάντα ἄλλον ὀλοτελῶς ν' ἀπελπίσῃ, ἡμᾶς ἐπλήρωσεν ἐλπίδων καὶ χαρᾶς.

Τοιοιουτρόπως, ἡ τύχη τοῦ ὀνείρου μας συνεδέθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης στενῶς μετὰ τὴν τῆς γλυκείας Κουννῆς, καὶ μᾶλλον αὐτῆς ἀνυπόμονοι, ἀνεμένομεν τοῦ λοιποῦ τὸν αἴσιον γάμον τῆς.

Καθ' ἐκάστην λοιπὸν πρωῒαν τακτικῶς διευτυπούτο ὑπὸ τοῦ εὐγλωττοτέρου ἡμῶν ἡ πρὸς τὴν μητέρα ἀγαφρά μας, περιλαμβάνουσα στερεοτύπως τὰ ἐξῆς:

— Μᾶς δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν ἂν ἡ Κουννή ὑπανδρεύθῃ;

Καὶ λαμβάνοντες αὐτὴν, μετεβαίνομεν ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν τῆς τροφῆς μας εἰς συνάντησιν τῆς Κουννῆς, ἣν εὐρίσκομεν πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅπισθεν τῆς σκηνῆς τῆς, παρὰ τὸν ποταμὸν, ἐργαζομένην καὶ διὰ τῶν ἐρίων τῶν καμήλων κατασκευάζουσαν παντοῖα πράγματα, σκηνάς, σαγματοῦς, τάπητας καὶ λοιπὰ χρεῖωδῃ τοῦ κοινῶν βίου.

Πάντοτε μᾶς ἐδέχετο μετὰ γλυκυτάτης προθυμίας, ἀλλ' εἰς τὰς περὶ τοῦ γάμου τῆς ἐρωτήσεις μας ἀπήντα πάντοτε ἀρνητικῶς, καὶ ἡμεῖς τότε ἀπηλπισμένοι, διεσκεδάζομεν τὴν ἀνυπομονησίαν μας περιερχόμενοι τῇδε κακεῖσε καὶ ἄκοντες ἐμελετῶμεν τὰ διάφορα ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς παραδόξου ἐκείνης φυλῆς, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες τόσο φημίζονται ἐπὶ καλλονῇ.

Οἱ νομάδες οὗτοι, τὸν χειμῶνα κατοικοῦντες τὰς πεδιάδας, ἐν αἷς τὸ ψυχρὸς εἶνε ὀλιγώτερον ὀριμὸν καὶ ἡ χιὼν ταχύτερον ἀναλύει, περὶ τὸ ἔαρ ἀνέρχονται εἰς τὰ ὑψηλότερα, ζητοῦντες βοσκήν διὰ τὰ κτήνη των, καὶ μόλις τὸ φθινόπωρον ἐπανέρχονται. Εἰσὶ μωαμεθανοὶ τὸ θρησκευμα, μετὰ πλείστας παραλλαγὰς, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἦθη μᾶλλον ἀρχαῖοι ἰσραηλῆται, εἰς ὧν τὴν ἱστορίαν τρέφουσι μέγαν σεβασμὸν, γνωρίζοντες αὐτὴν ἐκ στήθεος καίτοι ἀγράμματοι.

Τὸ μόνον βιοποριστικὸν ἐπάγγελμά των εἶνε ἡ κτηνοτροφία καὶ ἡ μεταφορὰ ἐμπορευμάτων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν διὰ καμήλων, τὰς ὁποίας μόναι αὐτοὶ καθ' ὅλην τὴν μικρὰν Ἀσίαν γινώσκουσι νὰ χειρίζωνται καὶ τρέφωσι, καὶ δι' ὧν ἀποζώντες, συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὴν κίνησιν τοῦ μεσογείου ἐμπορίου, ὡς λίαν ἀξιόπιστοι ἀγωγεῖς, καίτοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέρχονται κατὰ καιροὺς βίον ληστρικόν.

Ἀναλλοίωτοι διατηρούμενοι κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως, ἀφ' οὗτο πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐν Καρδουχίᾳ τοὺς εὔρεν ὁ Ξενοφῶν, μᾶς παρέσχον τὴν εὐχαρίστησιν τὸ φθινόπωρον ἐκεῖνο, ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐνεκεν τοῦ δρασεροῦ καιροῦ, κατελθόντες εἰς τὴν πεδιάδα, νὰ γνωρίσωμεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ σύγγγους κατὰ τὴν δεκαπενθήμερον φιλικῶ-

τάτην γειτνιάσιν, ἣν διήλθομεν μετ' αὐτῶν, ἐνῷ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχομεν συναντηθῆ.

Ἐν τούτοις, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Κουννὴ δὲν ἐνυμφεύετο. Μάτην ἀνυπόμονοι τὴν ἐστενοχωροῦμεν, ἐρωτῶντες πότε τέλος θὰ τὸ ἀπεφάσιζεν, αὕτη μας διεβεβαίου, ὅτι τοῦτο ἀπέκειτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μνηστῆρος Ἰμπήσχ. Εἴμεθα λοιπὸν περιέργοι νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν, ὅπως τὸν προτρέψωμεν, εἰ δυνατόν, νὰ ταχύνη τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν θεὰν παντὸς Κούρδου ἠρωτῶμεν, ἐάν ἦτο ἐκεῖνος.

Ἄλλ' αὕτη μετ' ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως ἀνακρούσασα, ἀπήντα πάντοτε :

— Ὅχι, θεὸς φυλάξοι, αὐτὸς εἶνε ὁ Σαδδὸ, ὁ ἄλλος ὁ Ἀππᾶς, ἐκεῖνος δὲν εἶνε τοιοῦτος. Καὶ ἡ ἀγαθὴ νομάς, μακρὰν τοῦ νὰ ὑποπτεύσῃ τοὺς πλαγίους καὶ ἰδιωφελεῖς σκοποὺς τῶν ἐρωτῶντων αὐτὴν ἀνθρωπίσκων καὶ ὑποθέτουσα ὅτι ἐξ ἀγνῆς πρὸς αὐτὴν στοργῆς ἐδεικνύομεν τόσον ἐνδιαφέρον, ὅπως μᾶς εὐχαριστήσῃ, περιέγραψεν αὐτὸν λεπτομερῶς διὰ τῶν παραδόξων χρωσθῆρων τῆς καρδουχικῆς καλαισθησίας της.

Εἶχε τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ βουβάλου παράστημα, ἔλεγε, τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς κριοῦ, βάδισμα δὲ καὶ χάριν καμήλου. Οἱ δακτυλοὶ τοῦ ἦσαν κατάφορτοι χαλκίνων δακτυλίων, ἔλεγε, δ' ὅτι ἐπίτηδες ἐξέλεγε τὸ μικρότερον ὄναριον δι' ἑαυτὸν, ὅπως οἱ βαρεῖς πόδες του, ἐκατέρωθεν τοῦ ζώου, κρεμάμενοι, ψαύσιν τὴν γῆν καὶ τοιοῦτοτρόπως καθίσταται καταφανέστερος ὁ ὄγκος τοῦ σώματός του. Καὶ πάντα ταῦτα ἐμνηχάτο, ὅπως φανῇ αὕτῃ ἀρεστός· πόσον δὲ γλυκέως τὴν ἠτένιζεν, ἡ Κουννὴ δὲν εὗρισκε λέξεις ὅπως τὸ περιγράψῃ.

Ἦτο πρὸς τούτοις καὶ γενναῖος, ὡς εἶπεν ἡ Κουννὴ. Ὅλα τὰ κτήνη του, ἐκτὸς τῶν δώδεκα καμήλων ἅς μόνας ἠγόρασεν, προήρχοντο ἐκ ληστείας, διότι, ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῶν ὁδοιπόρων.

Ἡ τελευταία αὕτη ἀρετὴ τοῦ Ἰμπήσχ δὲν μᾶς κατεμάγευσεν, καὶ τρόμος καταφανὴς ἐξωγραφῆθη εἰς τὰς μορφάς μας, δι' ἧς ἡ ἀξιάχαστος νεάνις ἐσπευσεν νὰ μᾶς καθησυχάσῃ, διαβεβαιούσα ὅτι ἦτο τίμιος ἄνθρωπος ὁ Ἰμπήσχ, καὶ μόνον τοὺς ξένους καὶ ἀγνώστους ἐκακοποιεῖ, οὐδέποτε δὲ τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους μετὰ τῶν ὑποκρίσεων συνέφαγεν ἄρτον.

Μόλῃν τὴν παράδοξον ταύτην περιγραφὴν, δὲν ἐδιδάσκαμεν ν' ἀναπλάσωμέν διὰ τῆς φαντασίας τὸν Ἰμπήσχ ὡς ἰδανικὸν τινα τύπον ἥρωος, ἀνάλογον τῆς καλῆς μας φίλης, ἥτις εἶχε τὸσας χάριτας. Ἦτο δ' αὕτη ἀναστήματος ραδινοῦ, καὶ συμπαθεστάτης μορφῆς· αἱ μακραὶ χεῖριδες τοῦ ἐρυθροῦ ὑποκαμίσου της, ἐξερχόμεναι ὑπὸ τὸν ἐκ τριχῶν καμήλου ἐπενδύτην της, ἐκρέμαντο μέχρι τῶν κνημῶν της, καὶ εἰς τὸν ἕτερον τῶν μελαχροινῶν σφυρῶν της ἔφερε χονδρὸν σιδηροῦν ψέλιον, ἐνῷ τὸν λαϊμόν της ἐκόσμει ὀρθοῦς λευκῶν κογγυλίων, συλλεγέντων ἐκ τῆς ἀμμου τοῦ ποταμοῦ.

Τὰς ἄκρας τῶν μακρῶν ἐκείνων χεῖριδων ἐν ὧρα ἐργασίας συνέδεε πρὸς ἀλλήλας ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, καὶ τοσοῦτον ἦτο τὸ μῆκος των, ὥστε

οὐδαμῶς ἠμποδοῖον τὴν εὐχέρειαν τῶν κινήσεών της, οὐδ' ἀπεκάλυπτον παντάπασι τοὺς ἡλιοκαεῖς αὐτῆς βραχίονας. (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ

Ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις τῆς Ἀμερικῆς μεταχειρίζοντα τὰ καλούμενα εἰσιτήρια κατὰ χιλιόμετρα Ἀγοράζει δηλ. ὁ ταξιδεύων ἐφ' ἅπαξ εἰσιτήριον διὰ τόσα χιλιόμετρα, τὰ ὅποια δύναται νὰ διανύσῃ κατὰ βούλησιν ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, δὲν λήγει δὲ ἡ ἐσχὺς τοῦ εἰσιτηρίου εἰμὴ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν πληρωθέντων χιλιομέτρων. Αἱ ὠρέλαιαι τῶν τοιούτων εἰσιτηρίων εἶνε οὐ μόνον χρηματικαὶ διὰ τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴν ἐκπτώσιν ἀλλὰ καὶ ἄλλαι σημαντικαὶ διὰ τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν χρόνου, ἣν οὕτω κερδίζει ὁ ταξιδεύων. Τὸ αὐτὸν σιδηροδρόμον τοῦτο, πρόκειται νὰ εἰσάγῃ καὶ ἐν τοῖς γερμανικοῖς σιδηροδρόμοις, ἐγένοντο δὲ πρὸς τοῦτο αἰσθητικὰ σχέδια, τὰ ὅποια μελετῶνται κατὰ τὸ παρὸν, θὰ δὲ κινησθῇ δὲ προηγουμένως τὸ ἐγκριθέναι σιδηροδρομικῶν τμημάτων ἐν τινὶ βραχεῖ σιδηροδρομικῶν τμημάτων. Ἡ μεγάλη τοῦ σιδηροδρόμου τοῦτου δυσκολία ἐγκνέται εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐκαστοῦ διανυμένων ὑπὸ τοῦ ταξιδιῶτου χιλιομέτρων.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΥΑΣΕΝΑΙΑ ΠΟΛΙΑΝΑΣ

(Ἐπὶ τοῦ κόμηντος Λέοντος Τολστόϊ.)

(Συνέχεια)

Ἀκούω ἀνθρώπους ἐντίμους, ἀγαθοὺς, φιλελευθέρους, μέλη εὐεργετικῶν ἐταιριῶν, οἵτινες εἰσὶν ἔτοιμοι νὰ δώσωσι, καὶ δίδουσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, μέρος τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, οἵτινες ἱδρύσαν καὶ ἱδρύουσι σχολεῖα, ἀκούω νὰ μοὶ λέγωσιν, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὰ ἀντίκρυ : «Δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο!» Καὶ ἔπειτα κινῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν : «Διατί ν' ἀναπτύξῃ τις παιδίον εἰς τοιοῦτον βαθμόν; θὰ προσθέσωσι. «Δὲν νὰ τοῖς ἐμπνέῃ αἰσθήματα καὶ ἰδέας, αἵτινες θὰ κάμουν νὰ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν ἡμετέρων; Διατί νὰ τὰ κάμνῃ τις νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῆς σφαίρας των;»

Δὲν ὁμιλῶ ποσῶς περὶ ἐκείνων, οἵτινες προδίδουσι τὴν ὀπισθοβουλίαν αὐτῶν, θὰ εἴπωσιν : «Ἡ κίνησις θὰ προκόψῃ καλὰ, ὅταν ὅλοι θελήσωμεν νὰ γινώσκωμεν ἰδεολογοὶ καὶ καλλιτέχναι, ὅταν οὐδεὶς θὰ γίνῃται πλέον!» Οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἐλευθέρως, δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐργάζωνται, καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι χρειάζονται ἄνθρωποι, οἵτινες μὴδεὶς ἔχοντες ἑτέραν ἰκανότητα καὶ ἀξίαν, νὰ ἐργάζωνται ὡς ἀνδράποδα χάριν τῶν ἄλλων. Εἶνε καλόν, κακόν, εἶνε ἀναγκαῖον νὰ τοὺς κάμῃ τις νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς σφαίρας των; — Τίς οἶδε; Καὶ τίς δύναται νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς σφαίρας των; Συμφέρον ἀπεράλλαντον ὡς ἐν τῇ ὕλῃ : Εἶνε καλὸν ἢ κακόν